

Van: Mara Lux [mmlux@xs4mw.nl]

Verzonden: vrijdag 9 april 2004 23:15

Aan: 'M. Weiniger'

Onderwerp: RE: Overtocht.

Manuel. Hoe ga jij naar Hoorn. Met de trein? Want dan moet je via Amsterdam Centraal en dat zou betekenen dat je dezelfde trein gaat hebben als ik. Als je tenminste van plan bent te arriveren op het door jou genoemde tijdstip. De trein die ik moet hebben vertrekt om 18.06 uit A'dam en arriveert in Hoorn om 18.45 uur.

We gaan toch wel even ergens wat eten hè? Of op de boot iets warmes klaarmaken. Want zonder eten ga ik dood. In ieder geval kan ik zonder eten niet schoonmaken, niet jou aan je gerief helpen en niet slapen.

Ja, laten we maar zien hoe het loopt. En hoe we zelf lopen; of dat een beetje een twee in de maat gaat. Het lijkt me in ieder geval wel fijn je weer even om me heen te hebben (en aan me, je moet veel aan me zitten).

Vanaf half vier ongeveer zit ik in de trein. Dan weet je dat. Voor als je me wilt piepen.

By the way: welk merk jenever moet het zijn?

Slaap lekker,
Tot morgen,
M.

Op een warme avond

Op weg naar de Zwemplas fietst Mara achter Mink. Zijn gestalte ontroert haar, en dan vooral zijn geprononceerde schedel die rondom zilvergrijs oplicht. Het is 18.15 uur, de zon staat laag en ze fietsen zuidwaarts langs het kanaal. De hele dag was het stikkend warm, nu zijn de eerste regendruppels gevallen. Dat Mink meegaat, dat hij wat dan ook onderneemt, is uitzonderlijk, maar nu lijdt hij aan haar nood en gunt haar de troost van haar liefste element. Haar voeten en enkels zijn pijnlijk gezwollen. Haar lichaam wil stromen, het hoort niet aan land.

Mara houdt van de vorm van Minks hoofd, zijn lieve ronde bol. Bij Manuel Weiniger is de schedel van achter afgeplat, als je er van opzij naar kijkt, steken de nekplooien verder uit dan het achterhoofd, dat bevreemdt haar en plaatst haar onwillekeurig op afstand, telkens als ze het constateert. Misschien heeft hij als baby te veel op zijn rug gelegen en is daardoor de schedel misvormd geraakt; dat vermoeden inkt vanzelf op als ze van opzij naar hem kijkt, naar die bezwete plooiën en het geplette hoofd met het natuurlijk tonsuur. Een hoofd dat, zou je denken, onvoldoende ruimte laat voor de achterste hersenwindingen en ze daardoor verdrukt. Of is de oorzakelijkheid omgekeerd en heeft de schedelvorm zich aan het tekort in de hersenen aangepast, want wat heb je aan een ronding als die niet wordt gevuld? Kan het zijn dat de vorm van MW's achterhoofd, of het gebrek aan vorm eigenlijk, de aanwijzing is voor een aspect of aspecten van een specifieke persoonlijkheidsstoornis?

Minks spitse, hoge schouders vormen de uitsteeksels van een smalle rug die zo stram en weerbarstig is dat de schouderbladen eruit weg lijken te willen wieken, de rug is in de loop van de jaren kromgegroeid, Mink ging als kleuter al gebukt, hij heeft een flinke bochel.

Zijn friswitte overhemd valt ruim over de broek.

Mink beweegt nauwelijks tijdens het fietsen, alleen de benen gaan rond, zijn van nature sterke, welgevormde benen, de flinke kuiten, de bovenbenen – waarvan door zijn inactieve leven de spieren zo weinig te doen hebben dat ze vanzelf steeds slapper worden, zichtbaar slapper, vooral als Mink zit ziet Mara dat goed: dan vertoont de strekking van zijn bovenbenen een lichte komvorm.

Bij het afslaan draait hij zijn hoofd voorzichtig een beetje naar links dan wel naar rechts, en meer dan zijn hoofd te draaien, draait hij zijn ogen, angstvallig, met de kin naar beneden en de blik van onderuit iets omhoog. Terwijl zijn fiets een beetje slingert monstert hij afwerend het hem omringende verkeer, angstig, alsof hij al bevreesd is voor de kleinste afwijking in al het bewegende buiten hem om, de wereld waar hij geen greep op heeft, de faliekant verkeerde wereld.

Mara observeert Mink, geboeid en met een lichte onvrede, omdat het ook anders had kunnen zijn, als hij op enig moment maar de aandrang had gevoeld zich teweer te stellen tegen zijn afkeer, zijn vervreemding van alles; maar dat wat haar irriteert geeft haar ook bewondering in, trots, omdat hij zo consequent is in zijn verzaaking, omdat hij die altijd heeft aanvaard als iets wat bij hem hoort, iets waarin zijn uniciteit geldigheid krijgt.

(Het leven moet worden doorstaan, maar liefst wel met zo min mogelijk verplaatsing, zo min mogelijk gewin en zo min mogelijk vertier. Wie het lukt voor zijn organisme niet meer te vragen dan het hoognodige en alle dagen wensloos stil kan zitten, moet dat vooral doen, vindt zij ook.)

Bij de Plas zetten ze de fietsen op de bekende plaats in de rekken. Ze kijken uit over de uitgestrekte, glooiende ligweide, hier en daar klitten tieners of studenten samen in slordige groepjes. Een meisje in bikini met een zoet flesje in haar hand maakt zich uit haar groepje los en rent met gestrekte arm, het flesje voor zich uit, bij een wesp vandaan (neemt hem dus met zich mee), ze gilt, deels in ernst, deels uit aanstellerij, vermoedt Mara. Ze moet erom lachen, ziet zichzelf terug (want maakte vroeger ook graag stennis), heeft meelij met de jeugd om alles wat ze nog moet meemaken. Is het leven dankbaar dat ze geen vijftien meer is, of twintig.

Groningen, 31 augustus 2004

Lieverd Manuel,

Het wemelt hier van de volwassen spinnen (nr. 4 schiet nu als een voortvluchtige langs me heen; gestreept, taps toelopend lijf, ogen op steeltjes, en de twee voorste poten ver vooruitstekend), van die dikke bruine die je niet alleen ziet maar die je, als het overigens stil is, ook hoort ritselen, het is een knisperend geritsel waarvan je onderhuids gaat rillen – ik dan. Want ik ben van een andere familie; ik ren niet als een bange gek over andermans tapijt; ik blijf buiten en maak me klein in mijn web en voel hoe de wind langs mijn pootjes aait.

Ik moet er steeds aan denken hoe je straks in die krappe vogelkooi van je onder dat ene lampje achter je laptop je zinnen te voorschijn schrijft. Op een rantsoen van twee blikjes bier per dag (of mag dat ook al niet?). Hoe je verstrooid en een beetje kortaangebonden door je huis gaat als de poes eten moet hebben of jijzelf. Hoe je opleeft als je kinderen er zijn, maar weer in jezelf gekeerd zuchtend kromtrekt zodra met hen hun energie verdwenen is en jij je huis met je bedwongen weerzin weer vacuüm trekt.

Mag ik je ballen af en toe bevrijden van de strik? En dan de bloedige striemen met mijn speeksel balsemen? Ze kussen en ze wegen in mijn hand? Dan mag je mij ook aanraken en omvatten en aan mijn buik een diep en zwaar hijgen ontlokken. Een wellustig hijgen, alleen voor jou, want ik ben de meest eenkennige hoer van Nederland...

Nu moet ik slapen want morgen wordt een lange dag.

Allerlei voelbaar liefs,
Mevr. Lux

Groningen, 2 januari 2005

Lieve strafleeraar,

Het spijt me alle spijt van de wereld dat er opnieuw een lastigheid is en wel deze: gisteravond heb ik heel plezierig in mijn levende uppie veel te veel wijn gedronken zonder iets te eten en ben toen op de bank, boven op allerlei harde toestellen en dingen zoals daar zijn telefoon, afstandsbediening, een etui met scherp uitstekende pennen, een videoband, gaan liggen en ben er blijven liggen want ik was te kachel om nog maar iets te verplaatsen en daarenboven gevoelde ik me zodra ik overeind kwam zo ziek dat mijn maag het met moeite binnenhield, dus hield ik me maar weer stil want er was geen emmer, en vervolgens ben ik in slaap gevallen en werd vannacht om 3.00 uur wakker en heb toen na het omhoogkomen nog net wiebelwaggel de slaapkamer weten te bereiken.

En nu heb ik een kater en is mijn rug beurs en moet ik morgen weer fit zijn want ik heb werk te doen en daarom kan ik ook jou niet vanavond, wat ik wel heel jammer vind maar wat ook wel weer goed is, ook voor jou, want ik ben een beetje verkouden en ik heb heeldegaar geen stem meer – al maakt dat laatste jou niet uit want zonder stem kan mijn mondje dan misschien niet praten maar jou een pijpje doen kan het nog wel. Vanochtend stelde ik me voor dat ik je op mijn tong en tussen mijn lippen zou nemen wanneer je maar wilde en dus ook als je voor of na of tijdens het eten hitsig zou worden, dat ik dat dan bijkans feromonisch zou weten, en ik zou meteen gereed zijn om je van je kleding te ontdoen en je bij me binnen te brengen, door mijn kutlipjes over je hardheid heen te schuiven of mijn mondlipjes. En jij vond dat fijn. En toen kwam ik klaar.

Het maakt me blij dat je aan het schrijven bent. En ik wens dat het enige wat je daarvan af kan brengen bij wijlen een heet verlangen naar mijn blakende lusthof is, waardoor je je schrijfarbeid wel *moet* staken omdat geen zin je meer invalt voordat je jezelf hebt verlost van die koortsige begeerte naar mijn vlees.

Mara is mijn naam...
en onverzadigbaar is mijn schoot

Je bent het niet

Zodra hij haar opmerkt op het verlichte station van G., waar ze elkaar de eerste tien minuten steeds misliepen – telkens als Mara op het perron verscheen was Manuel Weiniger juist weer achter een van de bijgebouwen verdwenen en vice versa – kraait hij verrast: ‘Je bent blond!’ Dat heeft hij goed gezien en behalve een spijtig, dubbelzinnig lachje dat voor haarzelf bestemd is, komt er van haar kant geen reactie; opnieuw moet hij zich tevreden stellen met een vrouw die stommetje speelt. Ze zou hem willen vertellen dat het een idee was van de kapper en dat haar haar blonder is geworden dan de bedoeling was, ze zou willen zeggen dat het haar oplucht dat hij, Weiniger, er wel enthousiast over is, dat zijn geestdrift haar goed doet en ontspant. Ze doet het niet, ze krijgt het niet gedaan, ze zit in zichzelf verschanst, het is haar onmogelijk de reële wereld te bereiken, deel te hebben aan de luchtige sfeer van uiterlijkheden en begroetingsrituelen – wat fijn dat je er bent, had je een goede reis –, zelfs de minste gemeenzaamheid raakt gefnuikt in haar manhaftige streven ernaar. Mara is de taal niet machtig. Ze heeft ook geen strottehoofd, geen hoofd en geen haar, geen armen en benen, ze moet het stellen met een skeletloos lichaam dat pas vrijuit kan leven in de stabiele verbinding van MW’s omhelzing, ze huist in een corpus dat pas tot zichzelf komt als de cadans van MW’s deining het omsluit.

Hij kijkt naar haar met een welwillend gezicht. Omdat ze blond is maar vooral omdat ze zo vrijgevig was met haar brieven, omdat ze hem heeft gezegd dat hij haar brieven mag gebruiken voor zijn boek.

Zolang ze maar met hem mee beweegt, hem niet in zijn plannen en neigingen dwarsboomt, is hij de toegeeflijkheid zelve, dat wordt nu opnieuw bevestigd. Want na een maandenlange afwezigheid van respons – zijn impliciete manier van afscheid nemen

die een kwelling voor haar was – is hij weer bij haar, kan ze naar hem kijken, hem aanraken (als ze durft), loopt hij in levenden lijve door haar blikveld, beweegt hij twee meter bij haar vandaan, is hij afgereisd om haar te bezoeken. Mara zuigt hem met haar ogen op, prent zich hem proevend in, zegt niets, reageert niet op zijn uitroep, zit onmachtig in haar weke vesting. Ze is gedurende het sleurende jaar van hun omgang en MW's uiteindelijke, maandenlange stilzwijgen zo afgerost dat haar emoties tot een massieve klont zijn ingedikt.

De klont lost langzaam wiegend op nu MW's mond zich vastzuigt aan die van haar. Zijn lippen zijn ontspannen en zijn tong duwt gulzig, dik en lui om de hare. Ze draait en schommelt als in een zachte baarmoeder, haar lichaam draagt de vrucht die ze is, op het punt zichzelf los te laten. Ze is haar mond en tong en vrijt zich bij hem binnen, eufoor om zijn orale overgave, ongelovig en verward en erop bedacht dat het niet zal duren, dat er maar een zuchtje hoeft te vallen of hij is van zijn à propos en duwt haar bij zich weg. Ze zitten tegenover elkaar aan een vierkant tafeltje links van de bar in café de Wolthoorn en hellen bij het kussen naar elkaar over, het is nog vroeg in de avond, het is niet druk. Mara voelt wel gêne tegenover de twee of drie verstrooide bezoekers en het personeel (dat zodra ze haar ogen opent zwart-wit in haar ooghoek vlegt), maar wil geen weerstand bieden aan dit krols festijn, deze viering, dit seksueel vertoon, deze ongepaste gulzigheid van magnetische monden met speeksel als zacht water dat glijmiddel is voor tongen die met vereende kracht tasten en reiken en proeven, die gezamenlijk opgaan in een amoureuus manifest.

'Het is voor het eerst dat je me kust,' zegt Mara als hij haar mond heeft losgelaten en een beetje achterover is gaan zitten.

'Hoe kom je daar nou bij?!' Meteen schiet hij overeind.

'Het is voor het eerst dat je het meent.'

Hij zakt terug in zijn stoel om een slok te nemen en naar haar te kijken. Zijn hand ligt om haar vingers, hij kijkt ernaar en is ontroerd ('die kleine handjes van je...'). Hij geeft er een kus op en laat niet los, blijft haar hand vasthouden, zegt dat hij niet anders kan, dat hij haar wil aanraken en voelen, dat het zo altijd gaat.

'O, zo doe jij dus bij alle vrouwen,' schampert ze op lichte toon.

Naar Schiermonnikoog

Op een heldere dag in november 2007 nemen Mink en Mara op het station te G. de bus naar Schiermonnikoog. Het is vijftien jaar geleden dat ze samen iets ondernamen. Toen was het een dag naar Amsterdam. Wandelend over de grachtengordel, langs huizen die bijna vierhonderd jaar geleden waren gebouwd, verdroeg Mink (naast nog veel meer) het gewicht van de geschiedenis niet; hij hield het op straat en ook elders in de hoofdstad niet uit. Het uitje werd voortijdig afgebroken, halverwege de middag namen ze de trein terug.

Het is 8.20 uur als de bus vertrekt. Een kwartier later rijden ze over de meanderende weg in noordwestelijke richting naar de kust. Rechte hoge bomen verdubbelen zichzelf en hun lengte in de strekking van hun schaduw.

Mara kijkt opzij naar Mink. 'Mooi is het hè, zo vroeg 's morgens.'

'Ja. Waarom is dat eigenlijk?'

'Hoe bedoel je dat? Bedoel je dat cynisch?'

'Nee, ik vraag me echt af waarom dat is.'

'Omdat de zon zo laag staat, dan werpt hij lange schaduwen. En de dauw maakt dat het gras glinstert.'

Op het badstrand verkiest Mink het om langs de duinrand te wandelen en steekt Mara schuin door naar de vloedlijn, ze lopen ver uit elkaar maar in dezelfde richting.

Als ze elkaar zo'n anderhalf uur later weer treffen doordat ze elkaar tegemoet zijn gelopen kijkt Mink haar aan met van ontroering betraande ogen.

'Wat is er,' vraagt ze. 'Wat zie je?'

'She, she herself and only she...'

... ik zag net hoe alleen je zou zijn als je hier in je eentje zou wonen. Nee, ik zag hoe alleen je altijd bent geweest. Het past bij je,

op de een of andere manier.’

Halverwege de middag zitten ze in het oosten aan de rand van de Kobbeduinen. Ze eten brood en bananen en zitten met hun gezicht naar de oostelijke kwelder, de blik opwaarts. Aan de horizon bewegen twee verticale figuurtjes ter grootte van een smalle pinknagel.

‘Zijn dat mensen?’ vraagt Mink.

‘Ja. Er loopt van hieruit een pad tot bijna bij de oostpunt.’

‘Dat pad kunnen we wel aflopen als we hier weer zijn.’

Mara draait haar gezicht naar hem toe. Ongelovig. In haar borst klemt de emotie om deze toegeeflijkheid, dit intentionele cadeau-tje. Mink kijkt terug, er ligt glans over zijn ogen, zijn blik peilt de einder, schiet over het blonde veld van duingras links van hen en triangelt dan terug naar zijn beginpunt. Hij glimlacht, schuldbe-wust, verlegen.

‘Blijf zo eens zitten,’ zegt hij.

‘Hoezo?’

‘Zoals je nu zit, zoals het licht nu in je irissen valt... ik zie nu dat je ogen niet blauw zijn maar groen. Rond je pupil zit een bruine ring, daaromheen is het lichtgroen. En daar weer omheen zit een donkere, blauwgrijze rand.’

‘Toen ik zestien was werd er een jongen verliefd op me vanwege die donkere rand om mijn iris, tenminste dat zei hij, dat het daarom was. Het was de broer van een vriendinnetje dat paardreed als een indiaan, ze sprong erop door haar paard, of eigenlijk was het een grote pony, in het voorbijgaloperen bij de manen vast te grijpen en ze gaf de richting aan door met haar handen zijn ogen af te schermen. Ze spraken Fries met elkaar in dat gezin, het was een Fries gezin, in een Brabants dorp. Ze baden ook in het Fries, us Heit dietien de himelen is, zoiets... Een keer hadden ze ruzie, zij en haar broer, hij smeedt haar een vork achterna, zo hard dat ie horizontaal in haar bil bleef staan.’

Via de kwelder lopen ze westwaarts terug naar hun gehuurde fiet-sen.

Mara vraagt, nu de aandacht toch al een tijdje bij haar verwijlt:

‘Hoe zag jij me in het begin, toen je me pas kende?’